

byl krásný, bohatý a úspěšný. R jako rozcestí, které má padesát odboček a ty nevíš, kterou z nich se vydat. A jako alkohol, v němž se snažíš najít odpovědi, nebo aspoň utopit všechny otázky, držet jim jejich vykroucené otázníkové hlavy pod hladinou tak dlouho, až sebou přestanou škubat. CH jako chmýří, kterým by ses chtěl stát, abys s prvním fouknutím odletěl pryč od všeho.

Víš, Elemíre, není jednoduché být člověkem, byť je vás několik miliard a každý z vás je jen plivanec v oceánu, na kterém ostatním nezáleží tak, jak se většinou tváří. Není jednoduché být jednorožcem, byť jsem jediný na světě, a nemám tedy důvod se chtít komukoliv zalíbit nebo zavděčit.

Život je jako péro. Často tvrdý a po šedesátce prakticky k ničemu.“

„To byla teda zkratka,“ reagoval na monolog jediného jednorozce Ovčáček. Otíral si přitom oči a mumlal něco o alergické reakci na prach, kterého bylo v chajdě víc než botoxu v Barbře Streisand.

„Najít štěstí není tak snadné jako jej ztratit, můj bláznivý příteli,“ navázal na svůj monolog Aliment. „Minimálně tisíckrát jsem si při plném vědomí, ve spánku i v polokómatu způsobeném nadměrným užíváním omamných a psychotropních látek představoval, jak klušeme ve stádu. Potom vzlétáme, před námi se otevře brána do jiného světa a za námi se vytvoří dvojité duha. Jenže pak, těsně před cílem, se objevilo tisícíhlavé hejno havranů, do něhož jsme vlétli a zranění se zřítily jako World Trade Center.

Zdávalo se mi o tom, že najdu lásku svého života. Že někde existuje ostrůvek, na němž žije skupinka dívek mého druhu. Ztroskotaly při plavbě kolem světa, já je objevil, zachránil a do té nejúžasnější z nich se zamiloval. Prožili bychom život plnější než kyblík z KFC, často se snažili o záchranu našeho druhu a pak únavou padli jak berlínská zeď.“

